

**Και έπειτα φωνάζουμε,
πώς δέν διασκεδάζουμε.**

Ή ζέσταις γιά τήν Κέρκυρα, νομίζω, θά μās πāνε
νά 'βρούμε 'στό ραχάτι του εκεί τόν βασιληά·
ἀρχίσανε ή βίδαις μας ὀλίγο νά γυρνāνε,
κι' ἄλλοίμονο ἂν δέν κοποῦν 'στη ῥίza τὰ μαλλιά!
Φρενοκομεῖο ή 'Ελλάς ὀλόκληρη θά γίνη,
κι' ἄλλοίμονο 'στην τεμπελιά και εἰς τή ῥωμhosύνη.

Ἄρθρα μās γράφουν μερικοὶ πολὺ ῥωμαντικά
γιά τόσους σκύλους ποῦ γυρνοῦν τή νύκτα μέσ' στοὺς δρό-
[μους,

και ὅσοι, λέγουν, δέν φοροῦν εἰς τὸ λαιμὸ χαλκᾶ,
πρέπει νά ὑποβάλλωνται εἰς τοὺς κειμένους νόμους.
'Ὡ κύριοι, παρακαλῶ, ἀλήθεια δέν θαρρεῖτε
ὅτι, καθὼ ἀδέσποτοι, θά ἦναι λωποδύται;

'Εσκέφθηκες περίπατο νά κάμης μέσ' 'στην πόλι;
μὰ λυσσασμένη ἄμαξα 'στό πλάι σου κυλᾶ,
σοῦ κόβει τή μισή ζωὴ προτοῦ 'στην κόψη ὀλη,
κι' ὁ ἄμαξᾶς της ὕστερα γι' αὐτὸ χαμογελᾶ.
Δέν φθάνει τοῦτο, μὰ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ῥεζιλίκι,
σοῦ καταφέρνει και δυὸ τρεῖς μὲ ἓνα καμουτσίκι.

'Επῆγες 'στὰ 'Ολύμπια μελόδραμα γλυκὺ
ν' ἀκούσης σὰν φιλόμουσος ποῦ εἶσαι και σ' ἀξίζει;
νά! ή ὀρχήστρα τοῦ Δερσέν προβάλλει ἀπ' ἐκεῖ,
και 'Ριγκολώ και δάνεια και χρῆν σου θυμίζει.
Σὲ πιάνουνε τὰ νεῦρά σου, ὡσὰν σκυλὶ κακίωνεις,
σπαράξεις, ἀπελπίζεις, θυμόνεις, ξεθυμόνεις.

Μὰ μέσ' 'τόν τόσο σου θυμὸ σηκώνετ' ή σκηνή,
και ή κο ν τ ρ ᾶ λ τ ο ἄγρια σὰν 'Ηρακλῆς πετάει,
τὰ χέρια σὰν φουρνόξυλα αἰώνια κουνεῖ,
και τὰ μεγάλα μάτια της γουρλώνει νά σὲ φάη.
'Ὡσὰν μπαμπούλας φοβερὸς τὸ στόμα της ἀνοίγει,
σὲ πιάνει φόβος πανικός, και ὅπου φύγει-φύγει.

Ξεχνᾶς ἀπὸ τὸ φόβο σου κι' αὐτὸν τὸν 'Ριγκολώ,
και φεύγεις ἀπ' τὸ θέατρο περίπατο νά κάνης,
χωρὶς νά θέλῃς 'βρίσκεισαι εἰς τῆς κυρᾶς Μπουλώ,
και κάθεσαι ἀμέριμνος ὀλίγο ν' ἀνασάνῃς.
Τὰ τραπεζοκροτήματα, τὰ φ ὅ ρ α, κι' ή ἀντάρρα
σοῦ 'χάρισαν γιά μὰ στιγμὴ τελεία κουφαμάρα.

Και φεύγεις τότε κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀφοῦ σὲ ξεκουφάνῃ,
μὰ ἔξαφνα.... ὦ ὦ ψ ι σ τ ε Θ ε ε ! ὦ μ α ρ κ η σ ί α !
μία φωνὴ σπαρακτικὴ εἰς τοὺς αἰθέρας φθάνει,
κι' ἀμέσως σὲ κατέλαβε φρικτὴ παραλυσία.

Και σταματᾶς και γύρω σου κυττάξεις τρομασμένος,
μήπως προβάλλῃ πουθενὰ κανέναν λυσσασμένος.

"Α! μὴ φοβᾶσαι, κύριε, ἐννόησα τί εἶνε·
δέν βλέπεις τὸν Ἄ π ὅ λ λ ω ν α π ὡς λάμπει 'στό σκοτάδι;
'στό ἐθνικὸν των θεάτρον πηγαίνουν αἱ Ἀθῆναι
ν' ἀκούσουνε καμμιὰ φορὰ και τὸν Ἀλεξιάδη.
Φόνοι, σφαγαῖς, λιγοθυμιαῖς, και Μ ᾶ ρ θ α ι ς και Μ α ρ ῖ -
[α ι ς,
και κλαῖν ἀπὸ συγκίνησι εὐαίσθηταις κυρταῖς.

Και 'μπαίνεις 'τόν Πα ρ ᾶ δ ε ι σ ο μὲ μὰ κρυφὴ ἐλπίδα
ὅτι κανεῖς τὰς σκέψεις σου δέν θέλει ἐνοχλήσει,
παρὰ σὲ κάθε δυὸ λεπτὰ καμμία γερμανίδα,
ποῦρχεται μὲ τὸ δίσκο της νά σὲ φορολογῇ.
Μονάχος σου θά κάθεσαι, μονάχος θά κυττάξῃς,
θά πέρνης ὕπνους, θά ξυπνᾶς, και πάλι θά νυστάξῃς.

'Ὁ ὑπηρέτης ἔφθασε, —Τί θέλεις; — Παγωτό...
και ἔρχεται τὸ παγωτὸ νερόπλυμα μὲ χιόνι,
μὰ πρὶν τὸ φᾶς σοῦ ἔρχεται νὰ κάμης ἐμετό,
και στήν κοιλιά κοψίματα σ' ἀρχίζουνε και πόνοι.
—Μὰ τ'εἶνε αὐτά; μοῦ χάλασες, τοῦ λέγεις, τὸ στομάχι!
κι' ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν σοῦ 'γύρισε τὴ ῥάχη.

Και φεύγεις τότε ἄρρωστος και πᾶς νά κοιμηθῇς
μὲ ἥσυχη συνείδησι, κατευχαριστημένος,
μ' ἀπ' τὰ μπαλκόνια ποῦ περνᾶς, προτοῦ νά τὸ σκεφθῇς,
ἀπὸ τὰ πόδια ὡς 'στὰ μαλλιά εὐρέθηκες λουσμένος.
'Αν τοὺς 'μιλήσῃς, σ' ἀπαντοῦν σὰν εὐγενεῖς βαρῶνοι:
—Σὲ καταβρέχω, κύριε, εἶσαι γεμάτος σκόνι.

Και πέφτεις 'στό κρεβάτι σου—κορτοὶ κουνούπια, ψύλλοι,
καντρίλλιας εἰς τὸ σῶμά σου θαυμάσια χορεύουν,
και σὲ τσιμποῦν καμμιὰ φορὰ ἀδελφικὰ σὰν φίλοι,
και λωποδύται και αὐτοὶ τὸν ὕπνο σου σοῦ κλέβουν.
Και ἔπειτα μὲ ὅλ' αὐτά, ἀχάριστε, φωνάζεις
εἰς τὰς Ἀθῆνας τὰς κλεινὰς πῶς δέν διασκεδάξεις.

Σὲ φιλῶ ἑκατοντάκις
φίλος σου πιστός... **Γιαννάκης.**

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ γραφεῖο
μέσ' 'στοῦ Παπαλεξανδρῇ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεῖ με μανδρὶ,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
και μὲ κάποιους τορναδόρους.